

## POSTANOWIENIE

Dnia 21 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Joanna Lemańska

w sprawie ze skargi Z. S.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn. I CSK 2936/22, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 21 października 2025 r.

**1. odrzuca skargę;**

**2. zwraca z urzędu Z. S. opłatę sądową w kwocie 200 (dwieście) złotych.**

## UZASADNIENIE

Pismem z 19 września 2025 r. (data prezentaty) Z. S. (dalej: Skarżąca), reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, wniosła skargę na przewlekłość postępowania toczącego się przed Sądem Najwyższym pod sygn. I CSK 2936/22, domagając się stwierdzenia przewlekłości przedmiotowego postępowania, podjęcia przez Sąd Najwyższy odpowiednich czynności w celu bezzwłocznego rozpoznania sprawy objętej skargą oraz przyznania od Skarbu Państwa na jej rzecz kwoty 20 000 zł tytułem rekompensaty za naruszenie prawa do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie.

Jednocześnie Skarżąca wniosła o zasądzenie od Skarbu Państwa kosztów postępowania skargowego.

W uzasadnieniu skargi Skarżąca wskazała, że w sprawie objętej skargą w dniu 14 marca 2022 r. została złożona skarga kasacyjna od postanowienia Sądu Okręgowego w Olsztynie z 19 listopada 2021 r., IX Ca 393/21. Do rozpoznania sprawy kasacyjnej objętej skargą wyznaczony został sędzia Sądu Najwyższego X.Y., orzekający w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych, który – jako referent przedmiotowej sprawy – w dniu 29 grudnia 2022 r. wydał postanowienie o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Zdaniem Skarżącej, powyższe postanowienie wydane w sprawie I CSK 2936/22 z mocy prawa nie istnieje, co świadczy o tym, że skarga kasacyjna nie została do tej pory rozpatrzona. Skarżąca podniosła, że orzeczenie Sądu Najwyższego wydane z udziałem tzw. neo-sędziów jest nieistniejące i powołała się w tym zakresie m.in. na uchwałę składu połączonych Izb Sądu Najwyższego: Izby Cywilnej, Karnej i Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 23 stycznia 2020 r., BSA 14110-1/20, w której stwierdzono, że udział osoby powołanej na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy nowelizującej z dnia 8 grudnia 2017 r. prowadzi w każdym przypadku do sprzeczności składu sądu z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1075, dalej: ustawa o skardze na przewlekłość) strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie w tej sprawie trwa dłużej, niż to konieczne dla wyjaśnienia okoliczności faktycznych i prawnych, które są istotne dla jej rozstrzygnięcia, albo trwa dłużej,

niż to konieczne dla załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Stosownie do art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, wniesienie skargi na przewlekłość postępowania jest dopuszczalne wyłącznie w toku postępowania, którego ta skarga dotyczy. Co prawda ustawa o skardze na przewlekłość dopuszcza rozpoznanie skargi na przewlekłość postępowania, które zostało prawomocnie zakończone, jednakże pod warunkiem, że skarżący wniósł ją na etapie, gdy postępowanie, którego skarga dotyczyła, nadal było w toku. Oznacza to, że wniesienie skargi poza tokiem postępowania głównego, którego ona dotyczy, skutkuje koniecznością jej odrzucenia.

Z powyższą sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Należy bowiem zwrócić uwagę, że postępowania toczące się przed Sądem Najwyższym pod sygn. I CSK 2936/22 zostało prawomocnie zakończone z chwilą wydania przez ten Sąd postanowienia z 29 grudnia 2022 r. o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a zatem jeszcze przed złożeniem przez Skarżącą analizowanej skargi (co miało miejsce we wrześniu 2025 r.).

Nie mogła przy tym odnieść zamierzonego skutku argumentacja Skarżącej, wskazująca na rzekomą wadliwość składu orzekającego, w którym wydano zaskarżone postanowienie Sądu Najwyższego z 29 grudnia 2022 r., I CSK 2936/22. Uzasadnienie skargi wskazuje, że została ona oparta o treść uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 23 stycznia 2020 r., BSA 1-4110-1/20. Skarżąca nie wzięła jednak pod uwagę, że wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 20 kwietnia 2020 r., U 2/20, uchwała ta, jako niezgodna z Konstytucją, utraciła moc obowiązującą.

Zważywszy na powyższe, wniesienie przez Skarżącą skargi na przewlekłość poza tokiem postępowania, którego ona dotyczy, tj. po prawomocnym zakończeniu postępowania o sygn. I CSK 2936/22, uprawnia Sąd Najwyższy do jej odrzucenia na podstawie art. 5 ust. 1 i art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość w związku z art. 394<sup>1</sup> § 3 k.p.c. w związku z art. 398<sup>6</sup> § 3 k.p.c.

O zwrocie Skarżącej uiszczonej przez nią opłaty sądowej w kwocie 200 zł Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 17 ust. 3 ustawy o skardze na przewlekłość.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[k.b.]

[r.g.]